

s. teprve doručení opraveného rozsudku. Neboť strany nemohou věděti, v čem oprava bude záležeti. Oprava může mít tak značný význam, že může mít i vliv na provedení odvolání, neboť nejen, že oprava psacích chyb neb jiných nesprávností v důvodech může odůvodnění dát jiný smysl, nýbrž může se týkat i výroku rozsudečného podle § 419 první odstavec, druhá věta c. ř. s. Nelze proto žádati na straně, by se bránila proti původnímu rozsudku, když není vyloučeno, že jeho opravou by odvolání nemohlo vystihnouti pravé východisko soudu, na základě něhož věc rozhodoval. A bylo by neúčelno a spojeno by bylo se zbytečnými útratami, kdyby strana byla nucena novým podáním rozšířiti odvolání následkem opravy rozsudku. Je proto v takovém případě počítati lhůtu § 464 první odstavec c. ř. s. od doručení opraveného vyhotovení písemného rozsudku. (Srovnej rozhodnutí čis. 8423 sb. n. s.). Tomu nebrání ani ustanovení § 424 c. ř. s., neboť se týká jen opravy skutkové podstaty a doplnění rozsudku. A důvod ustanovení toho je spatřovati v tom, že do usnesení o opravě skutkové podstaty jest opravný prostředek vůbec vyloučen (§ 420 odstavec čtvrtý c. ř. s.), kdežto doplňovací rozsudek lze napadati pravidelným samostatným opravným prostředkem. Byl-li tedy opravený rozsudek doručen žalující straně 25. listopadu 1931 a podala-li odvolání 9. prosince 1931, bylo podáno zavčas a jest je věcně vyřídit.

Čís. 11689.

Bylo-li vyrovnání přijato věřiteli, když již nabyl účinnosti nový vyrovnací řád ze dne 27. března 1931, čis. 64 sb. z. a n., platí čl. XIII. uvozovacích předpisů k novému konkursnímu a vyrovnacímu řádu i pro toto vyrovnání.

Do doby, než bylo vydáno vládní nařízení ze dne 10. července 1931, čis. 115 sb. z. a n., o výběru a o úhrnné odměně správců konkursní podstaty a vyrovnacích správců, musí býti odměna upravena podle vládního nařízení ze dne 4. července 1924, čis. 152 sb. z. a n., ale vyrovnací správce jest zavázán, by ze své odměny zaplatil dávku do výše 5% přiznané odměny ve smyslu čl. XIII. uvoz. předpisů k novému konkursnímu a vyrovnacímu řádu.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R I 340/32.)

Soud první stolice uznal vyrovnacího správce podle čl. XIII. uvozovacích předpisů k zákonu ze dne 27. března 1931 čis. 64 sb. z. a n. povinným, by z přisouzené odměny zaplatil do státní pokladny 5% ve prospěch péče o mládež chudou, opuštěnou a zanedbanou. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu, maje za to, že čl. XIII. uved. zákona nelze použít, poněvadž odměna vyrovnacího správce byla upravena podle vládního nařízení ze dne 4. července 1924 čis. 152 sb. z. a n., nikoli podle vládního nařízení ze dne 10. července 1931 čis. 115 sb. z. a n., které platí jen pro vyrovnací řízení zahájené počínajíc dnem 1. srpna 1931 (§ 27 uvedeného nařízení), tedy dnem, kdy počal působiti i nový vyrovnací řád (čl. XIV zák. čis. 64/1931), kdežto vyrovnací řízení v souzeném případě bylo zahájeno již dne 30. července 1931.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Právnímu názoru rekursního soudu nelze přisvědčiti. Podle čl. X., uvozovacích předpisů ke konkursnímu a vyrovnacímu řádu ze dne 27. března 1931 čís. 64 sb. z. a n. jest vyrovnací řízení, zahájená před účinností tohoto zákona, jen tehdy skončiti podle dosavadních předpisů, bylo-li vyrovnání věřiteli přijato přede dnem, kdy tento zákon nabude účinnosti, kterážto zásada jest vyslovena i v prvním odstavci čl. XIV téhož zákona. Poněvadž vyrovnání bylo přijato věřiteli 24. října 1931, tedy po dnu, kdy nový zákon nabyl působnosti (1. srpna 1931), jest vyrovnání skončiti podle nových předpisů a platí tudíž čl. XIII i pro toto vyrovnání. Článek XIII mluví prostě o odměně vyrovnacího správce, uvádí, že dávka nejvýše 5°/_o je splatná při výplatě odměny, a ukládá soudu, by ji přímo srazil z částky poukázané správci. Podrobná ustanovení vyhrazuje vládnímu nařízení. Do té doby, než bylo vydáno vládní nařízení ze dne 10. července 1931 čís. 115 sb. z. a n. pojednávající o výběru a úhrnné odměně správců konkursní podstaty a vyrovnacích správců, musila býti arci odměna upravena podle dosavadních předpisů, tedy podle vládního nařízení ze dne 4. července 1924 čís. 152 sb. z. a n., avšak tato skutečnost nemá a nemůže míti vliv na účinnost čl. XIII, který nestanoví, jak má býti odměna určena, nýbrž zavazuje jen vyrovnacího správce, by ze své odměny zaplatil dávku do výše 5°/_o přiznané odměny. To jest předpis zcela samostatný, nezávislý na způsobu určení odměny. Právem tedy prvý soud vyslovil, že vyrovnací správce jest ke složení dávky povinen. Rekursní soud, vycházející z opačného právního názoru, se nezabýval onou částí rekursu, v níž si vyrovnací správce stěžuje do výše vyměřené dávky. Nezbylo proto, než aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla vrácena soudu rekursnímu, by o rekursu znovu rozhodl.

Čís. 11690.

Z pouhého mlčení žalovaného nelze souditi na jeho souhlas se zpět-vzetím žaloby. Z toho, že žalovaný účtoval útraty, že přijal část na jich srážku a že se mu žalobce zavázal zaplatiti zbytek do 14 dnů pod exekucí, jest souditi na přivolení žalovaného ke zpět-vzetí žaloby bez vzdání se nároku.

(Rozh. ze dne 21. května 1932, R I 371/32.)

Proti žalobě Ck XIII a 1046/31 o zaplacení 9.800 Kč vznesl žalovaný námitku rozepře rozsouzené po případě zahájené vzhledem ke sporu Ck V a 952/30. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku rozepře rozsouzené (zahájené). D ů v o d y: Žalobkyně domáhala se již pod Ck V a 952/30 na žalovaném zaplacení 9.900 Kč z důvodu, že ji žalovaný uvedl v omyl a přiměl ji lstí ke koupi domku, který nemá ani polovinu ceny, kterou zaplatila; žaloba ta byla však při roku dne 16. března 1931 vzata zpět, aniž se žalobkyně vzdala žalobního nároku a žalovanému byly nahrazeny útraty, po případě bylo řečeno, do kdy mu bude zaplacen zbytek